

EXERCICI KANT-HEGEL-MARX. 3r TRIMESTRE.

NOM I COGNOMS..... GRUP 2n A

És un exercici que es fa a casa: per tant

-Podeu consultar les fonts que calguin.

-Aneu amb molt de compte de no plagiar de

-companys

-fonts d'informació

-el mateix text analitzat

Redacteu CLARA, EXTENSA, ARGUMENTATIVA, I SOBRETOT, PERSONALMENT

QÜESTIONS:

1. Segons el text 1, explica:

-La diferència entre època il·lustrada i època d'Il·lustració.

--Què significa "el segle de Frederic".

(Aquesta part de l'exercici és de contextualització històrica, més que d'anàlisi estrictament filosòfica)

2. Amplia el text 2 amb la informació necessària sobre filosofia kantiana per a comprendre'l millor, en especial pel que fa als mots subratallats:

3. Imagina que has d'explicar el text 3 a un nen de 12 anys sense coneixements de filosofia de cap mena; com ho faries? Intenta-ho prioritzant, per tant, la senzillesa i la claredat en l'explicació.

4. El text 4 (Karl Marx), està escrit per criticar Hegel. Explica aquesta crítica, i digues per a què li serveix a Marx: és a dir, desenvolupa de forma suficient i comprensiva l'element o elements bàsics de la filosofia marxista que es relacionen directament amb aquesta crítica a Hegel.

TEXTOS

1. Si ens preguntem si ara vivim en una època il·lustrada, la resposta és no, però sí que vivim en una època d'Il·lustració. Encara falta molt perquè els homes, tal com estan les coses, considerades en conjunt, puguin ser capaços o estiguin en situació de servir-se bé i amb seguretat del propi enteniment sense la guia d'altri en matèria de religió. Tanmateix, és ara quan se'ls ha obert l'espai per treballar lliurement en aquest objectiu, i percebem senyals inequívocs que contínuament disminueixen els obstacles per a una il·lustració general, o per a la sortida de l'auto-culpable minoria d'edat. Des d'aquest punt de vista, la nostra època és el temps de la Il·lustració o el segle de Frederic.

I. KANT: Què és Il·lustració?

«La raó humana té el destí singular d'estar assetjada per qüestions que no pot defugir perquè li són plantejades per la mateixa naturalesa de la raó, però a les quals tampoc pot donar resposta perquè ultrapassen totes les seves facultats. La perplexitat en què cau la raó humana no és deguda a cap culpa seva. Comença amb principis l'ús dels quals és inevitable en el curs de l'experiència, ús que està, a la vegada, suficientment justificat per aquesta mateixa experiència. Amb aquests principis la raó s'eleva cada cop més (com li exigeix la seva pròpia naturalesa), arribant a condicions progressivament més remotes. Però, advertint que d'aquesta manera la seva tasca ha de quedar inacabada, ja que les qüestions

2. mai no s'esgoten, es veu obligada a recórrer a principis que ultrapassen tot possible ús empíric i que semblen, no obstant això, tan lliures de sospita que la mateixa raó ordinària està d'acord amb ells. És així com incorre en obscuritats i contradiccions. I, tot i que pot deduir que aquestes es deuen necessàriament a errors ocults en algun lloc, no és capaç de detectar-los, ja que els principis que utilitza no reconeixen cap contrastació empírica pel fet de sobrepassar els límits de tota experiència. El camp de batalla d'aquestes inacabables disputes s'anomena metafísica.»

Critica de la raó pura, A VII-VIII
Immanuel Kant

3.

El que és racional és real, i el que és real és racional. Aquesta és la convicció de la consciència lliure de prejudicis, com la filosofia, i a partir d'aquí tracta tant l'estudi del món de l'esperit com el de la naturalesa. Si la reflexió, el sentiment, o qualsevol altra forma de la subjectivitat conscient consideren el que és actual com a va, i situant-se més enllà d'aquest creuen que en saben més, aleshores no aniran més enllà del que és va i, com que la consciència no té més realitat que la seva presència en el que és actual, ella mateixa no serà aleshores més que vanitat. Si, al revés, és la Idea la que (vulgarment) passa per no ser més que una idea o una representació en un pensament qualsevol, la filosofia sosté, per contra, que no hi ha res real sinó la Idea. És tracta aleshores de reconèixer, sota l'aparença del que és temporal i del que és passatger, la substància que és immanent i el que és etern, que és present. El que és racional és el sinònim de la Idea.

G. W. F. HEGEL,
Filosofia del dret (1821)

4.

Tots els tipus de societat anteriors es basaven, com hem vist, en l'antagonisme entre classes opressoras i oprimides. Però per poder oprimir una classe cal assegurar-li les condicions mínimes que li permetin arrossegar la seva vida de servitud. El serf de la gleba va ser capaç, gràcies al treball de la seva servitud, d'eleva-se a membre de la comuna, i el petit burgès, per la seva banda, es va elevar a burgès sota el jou de l'absolutisme feudal. L'obrer modern, per contra, en lloc d'eleva-se socialment a mesura que progressa la indústria, s'enfonsa cada vegada més per sota de les condicions de la seva pròpia classe. L'obrer es depauperava i el pauperisme s'estén amb més rapidesa encara que la població i la riquesa. Així es fa patent que la burgesia és incapaç de continuar sent la classe dominant de la societat i imposant com a tal les seves condicions de vida en tant que llei reguladora per a tota la societat.

KARL MARX,
Manifest comunista (1848)